

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. ХАСКОВО, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТОШКА ИВ. ТОТЕВА**

при участието на секретаря **ЖЕНЯ Р. ХРИСТОВА**
като разгледа докладваното от **ТОШКА ИВ. ТОТЕВА** Търговско дело № 20215600900100 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.519, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/, вр. чл.557, ал.1, т.2 от КЗ за сума в размер на 50 900 лева – обезщетение за неимуществени вреди.

ИЩЕЦЪТ – малолетният **СТ. В. Г.**, представляван от законния си представител – **Р.В. С.** твърди, че на 22.07.2016 год. в ***** е станало пътно – транспортно произшествие /ПТП/ по вина на **АС. АНТ. Ч.**, който като водач на товарен автомобил, марка ***** е нарушил правилата за движение – чл.20, ал.2 от ЗДВП и чл.117 от ЗДВП и по непредпазливост причинил на ищеца като пешеходец, пресичащ пътното платно, телесни повреди, изразяващи се в обширни рани по гърба, лявата ръка и главата, довели до гнойна колекция, наложило оперативно изрязване – некректомия на мъртвите тъкани, бактериална бронхопневмония, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота, както и до обезобразяване на гърба, лявата ръка и скалпа на главата, за което била ангажирана административно наказателната отговорност на **Ч.**, съгласно решение № 282 от 05.07.2018 год., постановено по АНД № 407 / 2018 год. по описа на Районен съд – Хасково. Към момента на настъпване на пътното произшествие управляваното от виновния водач, МПС не е било застраховано по договор за застраховка „Гражданска отговорност“. По повод претенция, отправена от ищеца на 23.04.2021 год., от страна на ответника било определено застрахователно обезщетение в размер на 18 000 лева, което и

към момента не било изплатено. За репарирание на търпените болки и страдания от причинените травматични увреждания и претърпения от това стрес, претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 900 лева, ведно със законна лихва, считано от 12.05.2021 год. до окончателното изплащане на сумата и деловодни разноски.

ОТВЕТНИКЪТ – ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София – оспорва иска. Излага доводи за това, че определеното на ищеца обезщетение за неимуществени вреди не е било изплатено, поради неосказано съдействие - непредставяне на специална банкова сметка, съгласно изискванията по чл.130 от СК и чл.17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 год. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз. В тази връзка оспорва началният момент, считано от който се иска присъждане на законна лихва. Заявява възражение и за прекомерност на претендираното обезщетение.

ТРЕТОТО ЛИЦЕ – АС. АНТ. Ч. – ПОМАГАЧ на ответника - ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София – оспорва иска по съображенията, изложени от ответника в отговора на исковата молба, като допълнително заявява и възражение за съпричиняване, допуснато от страна на родителите на пострадалото дете, които в разрез с изискванията на чл.125, ал.3 от СК не са осигурили постоянен надзор над действията му, когато е било в близост до пътното платно.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 282 от 05.07.2018 год., постановено по АНД № 407 / 2018 год. по описа на Районен съд - Хасково, АС. АНТ. Ч. е признат за виновен в това, че на 22.07.2016 год. в *****, при управление на товарен автомобил марка *****, нарушил правилата за движение по пътищата – чл.20, ал.2 от ЗДвП и чл.116 – чл.117 от ЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на С.Р.С. от гр.Димитровград, изразяваща се в усложнения от разкъсно – контузни рани по главата и тялото, обширни охлузвания по гърба, лявата мишница и главата с последващо възпаление на същите и оформила се в резултат на това обширна гнойна колекция в областта на гърба, лявата мишница и главата, наложило тяхното оперативно отстраняване, които причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота – престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, предл.2-ро, вр. чл.342, ал.1 от НК, като на основание чл.78 а, вр. чл.343, ал.1, б. „б“, предл.2-ро, вр. чл.342, ал.1 от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 лева.

С решение № 121 от 24.10.2018 год., постановено по ВНАХД № 406 / 2018 год. по описа на Окръжен съд – Хасково, решението на първоинстанционния съд е изменено, като обвиняемият Ч. е оправдан в частта по първоначално повдигнатото му

обвинение, да е извършил престъплението по чл.343, ал.1, б.“б“, предл.2-ро, вр. чл.342, ал.1 от НК и чрез нарушение на чл.116 от ЗДвП.

Видно от приложената по делото проверка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ е, че към 22.07.2016 год., МПС с ***, е нямало активна застраховка „Гражданска отговорност“.

С молба вх.№ 24 – 01 - 215 от 26.04.2021 год., подадена от пълномощник на ищеца е направено искане за заплащане на застрахователно обезщетение. С писмо от 13.05.2021 год. ответникът е уведомил ищеца и пълномощника му, че е определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 18 000 лева, от които 3 000 лева – за ВЛК на главата с последваща гнойна колекция, лекувана оперативно; 7 000 лева – за обширно охузване по гърба с формиране на флегмон – ексцизиран при оперативно лечение; 3 000 лева – за охлузвания по лява мишница с последващо формиране на гнойна колекция, лекувана хирургично и 5 000 лева – за токсоинфекциозно възпаление на белите дробове – пневмония, по съседство с травматично възпалените тъкани на гърба, мишницата и главата, лекувана консервативно. В писмото се посочва, че сумата ще бъде изплатена след представяне на банкова сметка на пострадалото дете - С.Р.С., съгласно изискванията на чл.130 от СК и чл.17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 год. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз. Писмото е получено от пълномощник на ищеца на 18.05.2021 год.

С исковата молба е представено удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 0157 от 24.06.2013 год., видно от което е, че ищецът С.Р.С. /с които имена е посочен в исковата молба/ е роден на 21.06.2013 год. от майка Р.В. С. и с неустановен произход от баща. Като писмено доказателство по делото е прието и удостоверение за раждане, издадено въз основа на същия акт за раждане, цитиран по-горе, видно от което е, че за баща на детето е вписан В. К. Г. и имената на същото са променени на СТ. В. Г. – обстоятелство, въз основа на което бе допуснато уточнение в имената на ищеца.

По искане на страните по делото се събраха и гласни доказателства, чрез разпита на посочените от тях свидетели. От показанията на свидетеля К.К. се установява, че заедно с бащата на ищеца отишли в с.***, за да търсят работа. Взели и ищеца, който си играел на отсрещния тротоар. Обяснява, че при пресичане на пътя, детето е било блъснато от бял бус и влачено на разстояние от около 5 – 6 метра. Извадили детето из под буса и го откарали до болницата. В момента детето имало белези по гърба, рамото и главата, от които се срамувало. В показанията си свидетеля К. споделя, че в момента, когато детето е пресичало пътното платно, баща му е бил на разстояние, което не му е позволявало да вижда сина си. От показанията на свидетеля Х.Я. се установява, че когато детето излязло на пътя, баща му се опитал да го хване, но не успял. Бусът блъснал детето и го влачил два – три метра. Детето било извадено из под буса. Цялото било посиняло – пръскали го с вода да се съвземе. Имало рани. Не дочакали бърза помощ и откарали детето в болницата. Детето изпаднало в шок –

въртяло си очите, изпадало в безсъзнание, будило го да не заспи. Лечението било продължително. И в момента се страхувало от коли. Срамувало се от белезите – когато ходили на басейн, стоял облечен. Шофьорът на буса споделил, че не му работели спирачките.

От обясненията на третото лице помагач – АС. АНТ. Ч., дадени на основание чл.176 от ГПК се установява, че автомобилът, управляван от него в деня на инцидента, станал на 22.07.2016 год., е бил собственост на познат на баща му. По това време живеел в село ***. Тръгнал с автомобила - марка ****, към магазина на селото, който се намирал на около един километър от дома му. Върху него връхлетяло детето, идвайки от дясната му страна. Не карал с превишена скорост. На мястото, където станал инцидента, нямало пешеходна пътека. Твърди, че в последния момент е видял детето, което бягало. Имало доста хора от страни на пътя – 3 – 4 коли, поради което намалил скоростта до около 20 км./ч. Ударил детето с предната част на автомобила. Детето било с негови роднини в селото. В момента, в който видял детето, натиснал спирачките.

От заключението, представено по допуснатата съдебно – медицинска експертиза се установява, че от пътния инцидент, ищецът е получил следните увреждания: Обширни охлузвания и охлузени рани в областта на гръдния кош, гърба, лявата мишница и главата; Флегмон на раневи повърхности в областта на гръдния кош, гърба, лявата мишница и главата; Вторична двустранна бронхопневмония; Белези от зараснали охлузени рани по тялото, главата и крайниците. Вещото лице описва следния механизъм на настъпване на телесните увреждания, а именно – детето е блъснато от товарен автомобил, след което пада на терена и се трие по пътната настилка. Силите от триене са причинили и обширните охлузвания и охлузени рани в областта на гръдния кош, гърба, лявата мишница и главата. Към момента на възникването им охлузванията и раните причинили разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Гнойният възпалителен процес на раните и последвалата го от общата интоксикация на организма двустранна пневмония причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота по смисъла на чл.129 от НК. Белезите от зарасналите рани причинили загрозяване на участъци от главата, тялото, лявата ръка и десния крак. Периодът на лечение за възстановяване на раните и последвалия възпалителен процес и свързаните с него усложнения, е определен от експерта на не по-малко от шест месеца. Вещото лице не изключва възможността и понастоящем пострадалия да изпитва болка или неприятно усещане при допир и натиск върху по-големите белези от нараняванията. В момента имало загрозяващи белези по гърба, лявата ръка, главата и десния крак. Нямало белези, които да причиняват обезобразяване. Изключвайки белезите от нараняванията, към момента ищецът е бил напълно възстановен и в добро физическо състояние.

От заключението, представено по допуснатата съдебно автотехническа експертиза се установява, че ПТП е станало на прав, хоризонтален участък от пътното платно, със суха, запазена асфалтова настилка в добро състояние и при неограничена видимост. При скорост от 30

км./ч. и опасна зона - 13.04 м., водачът е реагирал със закъснение и след около 11.58 м., в процес на спиране, с челната си дясна част, микробусът е ударил детето, което вече е пресичало пътното платно в дясната част на пътя, в посока наляво. Микробусът е блъснал напред детето, което е паднало на асфалта под предната му част и след като го е влачел 2 – 3 метра, е спрял и детето се е установило пред предното му дясно колело. При разстояние от 50 метра, което е по-голямо от опасната зона за спиране – 13.04 м., вещото лице обосновава извод за това, че когато детето е било на банкета южно от платното за движение и товарният автомобил е на 50 метра от мястото на удара, водачът е имал видимост върху детето, което било извън опасната зона за спиране на автомобила, при което е имал техническата възможност да избегне произшествието. Автомобилът, управляван от Ч. е имал техническа неизправност по спирачната система, изразена в липса на спирачно усилие върху предното ляво колело и липса на спирачна следа от него. Като основна техническа причина за настъпване на ПТП, вещото лице сочи закъснялата реакция на водача с аварийно натискане на спирачките, въпреки неизправната спирачна система. В устния си доклад вещото лице посочва, че е нямало предмети, ограничаващи видимостта от завоя, който е десен за водача до мястото, където се е намирало детето, определено на 50 метра. Изводът за закъсняла реакция от страна на водача, вещото лице обосновава с това, че същият е имал техническа възможност да възприеме детето в един по-ранен момент, когато се е намирало на банкета – от дясно на пътя.

При така установената по делото от фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Правната квалификация на исковата претенция се съдържа в разпоредбите на чл.557, ал.1, т.2, б.“а“ от КЗ, вр.чл. 519, ал.1, т.1 от ЗК, съгласно които Гаранционният фонд изплаща на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС, обезщетения за неимуществени вреди, вследствие на телесни увреждания, причинени на територията на Република България, от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България и за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Безспорно по делото е установено, че от страна на ищеца е била отправена застрахователна претенция за заплащане на обезщетение, каквото е определено от ответника, но е останало неизплатено. Посочените фактически обстоятелства, които съдът възприема от събраните по делото писмени доказателства, неоспорени от ответника, обуславят допустимостта на иска.

Разгледан по същество, искът се явява основателен и частично доказан по размер, по следните съображения: Безспорно по делото е установено, че на 22.07.2016 год. в резултат на нарушение на правилата за движение – чл.20, ал.2 от ЗДвП и чл.117 от ЗДвП, допуснати от АС. АНТ. Ч. и по непредпазливост е била причинена средна телесна повреда на ищеца, за което е била ангажирана административно наказателната отговорността на водача Ч. с влязло в сила решение № 282 от 05.07.2018 год., постановено по АНД № 407 / 2018 год. по описа на Районен

съд - Хасково, което има за гражданския съд същата задължителна сила като влязлата в сила присъда, предвид задължителните в тази насока указания, дадени в т.15 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 год. на ВКС по тълк.д. № 6/2012 год., ОСГТК, според които с решението по чл.78 а от НК наказателният съд се произнася по същия кръг въпроси, по които с присъдата – за дееца, деянието, противоправността му и за вината, като деянието и в този случай си остава престъпление, а не административно нарушение и решението по чл.78 а от НК, с което е наложено административно наказание е приравнено на влязла в сила присъда. С присъдата и с решението по чл.78 а от НК, фактическият състав на престъплението е установен по съдебен ред и постановеното от наказателния съд и в двата случая, има обвързващата сила по чл.300 от ГПК за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието относно това дали е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца, явяващи се елементи и от фактическия състав на непозволеното увреждане, съгласно нормата на чл.45 от ЗЗД.

Безспорно е още, че към момента на ПТП, станало на 22.07.2016 год., за управляваното от виновния водач А.Ч., МПС – товарен автомобил, марка *****, е нямало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, поради което с настъпване на застрахователното събитие /непозволено увреждане/ за ответника се е породило задължението да заплати на увредения, обезщетение за претърпените неимуществени вреди, което не е сторено. Неизпълнението на това задължение, изрично визирано в разпоредбата на чл.558, ал.5 от КЗ, обуславя основателност на претенцията, предявена на основание чл.557, ал.1, т.2, б.“а“ от КЗ, вр.чл. 519, ал.1, т.1 от ЗК.

Изхождайки от вида и степента на причинените на ищеца в резултат на пътния инцидент, увреждания и времето за тяхното възстановяване, съдът счита, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде определен в размер на 30 000 лева. Досежно вида и характера на уврежданията, причинени на ищеца в резултат на станалото ПТП и причинната връзка помежду им, съдът цени заключението на вещото лице Е., от което се установява, че от пътния инцидент, ищецът е получил следните увреждания: Обширни охлузвания и охлузени рани в областта на гръдния кош, гърба, лявата мишница и главата; Флегмон на раневи повърхности в областта на гръдния кош, гърба, лявата мишница и главата; Вторична двустранна бронхопневмония; Белези от зараснали охлузени рани по тялото, главата и крайниците. Към момента на възникването им охлузванията и раните причинили разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Гнойният възпалителен процес на раните и последвалата го от общата интоксикация на организма двустранна пневмония причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота по смисъла на чл.129 от НК. Белезите от зарасналите рани причинили загрозяване на участъци от главата, тялото, лявата ръка и десния крак. Периодът на лечение за възстановяване на раните и последвалия възпалителен процес, и свързаните с него усложнения, е определен от експерта на не по-малко от шест месеца. Вещото лице не изключва възможността и понастоящем

пострадалия да изпитва болка или неприятно усещане при допир и натиск върху по-големите белези от нараняванията. В момента имало загрозяващи белези по гърба, лявата ръка, главата и десния крак. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът отчита и извършената на ищеца оперативна намеса за отстраняване на променените и мъртви тъкани. В тази насока съдът цени и събраните по делото гласни доказателства, от които се установява, че наред с получените увреждания и претърпените от тях болки и страдания, пострадалият и понастоящем изпитва неудобство от останалите по тялото му белези, както и страх от коли. Изхождайки от извода на експерта, че към момента ищецът е напълно възстановен и в добро физическо състояние, съдът счита, че искът за разликата до предявения размер от 50 900 лева, като недоказан, а от тук и неоснователен следва да се отхвърли.

Като основателно съдът намира заявеното от третото лице – помагач, възражение за съпричиняване, обосновано с твърдения за това, че от страна на бащата на пострадалото малолетно дете, не е бил осигурен постоянен надзор, съгласно изискването, визирано в нормата на чл.125, ал.3 от СК, по следните съображения: Правилата за движение по пътищата регламентират особена, засилена закрила на здравето и живота на децата – чл.116 – чл.118 от ЗДвП. Наличието на деца на пътя или в близост до него представлява състояние на интензивна опасност за водачите, които следва да се подготвят за внезапно, застрашаващо изменение на пътната обстановка поради присъщата на тази група пешеходци намалена способност правилно да възприемат и реагират на опасностите при движението. Правилата за специалната закрила на малолетните деца имат действие, когато детето е било възприето или обективно е могло да бъде възприето от водача извън опасната зона на спиране на превозното средство, във втората от които две хипотези попада и разглеждания казус. В тази насока съдът цени заключението на вещото лице Х., представено по допусната съдебно автотехническа експертиза, неоспорено от страните, от което се установява, че ПТП е настъпило в светлата част на денонощието, на прав участък от пътното платно, като водачът Ч. е имал възможност да възприеме детето, намиращо се в зоната на банкета, на разстояние от 50 метра от мястото на удара, при което и с оглед определена опасна зона за спиране – 13.04 м., е могъл да предотврати настъпването на ПТП. Наред с това обаче, в констативната част от заключението си, вещото лице посочва, че в момента на тръгване на детето да пресича пътното платно, товарният автомобил се е намирал на 11.58 м. преди мястото на удара, поради което водачът не е имал техническа възможност да спре автомобила преди мястото на удара. При това положение съдът приема, че при осъществяване на дължимия родителски контрол – придружаване на детето да пресече пътното платно и спазване на правилата за движение на пешеходците - чл.113, ал.1, т.1 и чл.114, т.1 от ЗДвП, включително съобразяване с разстоянието на приближаващото се МПС и с неговата скорост на движение, не биха възникнали условия за настъпване на процесното ПТП. Обстоятелството, че деликвентът е възприел пострадалото дете със закъснение, не освобождава пешеходците от

задължението им да спазват правилата за движение по пътищата, нито родителите от изпълнение на задължението им по чл.125, ал.3 от СК. В подкрепа на този извод са и събраните по делото гласни доказателства чрез показанията на свидетеля К., от които се установява, че в момента, когато детето е пресичало пътното платно, баща му се е намирал на разстояние, което не му позволявало да вижда и контролира поведението на сина си. С оглед на изложеното, съдът приема, че степента на съпричиняване от страна на пострадалия следва да бъде определена на 20 %, при което размерът на определеното по-горе обезщетение от 30 000 лева следва да бъде намален на 24 000 лева, до който искът се явява основателен и следва да бъде уважен.

По отношение на претендираната от ищеца законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от 12.05.2021 год., следва да се отбележи следното:

Процесното ПТП е извършено на 22.07.2016 год. Ищецът е заявил писмена претенция пред ответника на 26.04.2021 год. За периода от датата на деликта до предявяване на претенцията пред ГФ обезщетението за забава върху обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди се дължи от деликвента на основание чл.86 от ЗЗД, но не се покрива от застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя, съответно - ГФ. На основание чл.493, ал.1, т.5 от КЗ, вр. чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, вр. чл.558, ал.2 от КЗ застрахователят, в случая ГФ следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на деликвента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията от увреденото лице, т.е от 26.04.2021 год. до изплащане на обезщетението. Доколкото обаче искането за присъждане на обезщетение за забава се претендира от по-късен момент – 12.05.2021 год., същото следва да бъде уважено така, както е предявено.

Като неоснователно съдът намира заявеното от ответника оспорване на иска за присъждане за законна лихва в частта относно началния момент, считано от който се дължи обезщетение за забава, обосновано с нормата на чл.17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 год. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз, съгласно която, когато увреденото лице не е навършило пълнолетие или е лице, което е постановено под запрещение, застрахователното обезщетение се заплаща от застрахователя по банкова сметка с титуляр това лице. В тази връзка е и становището на ответника, обективизирано в писмо изх. № 22 – 01 – 215 от 13.05.2021 год., от съдържанието на което се установява, че в полза на ищеца е било определено обезщетение в размер на 18 000 лева, което ще бъде изплатено след представяне на банкова сметка на пострадалото дете, което към момента на настъпване на пътния инцидент и към момента на определяне на обезщетението е било малолетно. Неоснователността на становището на ответника, че законна лихва се дължи от момента на подаване на исковата молба, обосновано с твърдения за неосказаното от страна на ищеца съдействие, изразяващо се в непосочване на банкова сметка с титуляр – малолетния ищец, се обуславя от изричната в тази насока разпоредба на чл.558, ал.6 от КЗ, съгласно която плащане от ГФ към увредено лице чрез

пълномощник се допуска само въз основа на изрично писмено пълномощно с нотариална заверка на подписите относно конкретна претенция, в което се съдържа изявление, че увреденото лице е уведомено, че има право да получи плащането лично. В случая изискването, предвидено в цитираната правна норма е изпълнено с факта на представяне на пълномощно, с нотариална заверка на подписа на законния представител на ищеца, извършена на 12.03.2019 год., което пълномощно е било представено при подаване на застрахователната претенция, видно от описаните в нея приложения, като в т.5 от същото, прието като писмено доказателство по делото, изрично са делегирани права на пълномощника да получава парични суми по посочена служебна клиентска банкова сметка.

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 754.42 лева, представляващи част от направените от него разноски – възнаграждение за адвокат от 1 600 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие № 33 от 20.07.2021 год., определени съразмерно на уважената част от иска.

В полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 58.13 лева – съразмерно на отхвърлената част от иска от общо направените такива в размер на 110 лева, включващи 100 лева – възнаграждение за вещо лице по допуснатата медицинска експертиза и 10 лева – такси за издадени две съдебни удостоверения.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съда и сумата в размер на 960 лева – държавна такса и 282.91 лева – възнаграждения за вещи лица, съразмерно на уважената част от исковете от общо заплатените от бюджетните средства на съда 600 лева, включващи 200 лева – възнаграждение за вещо лице по допуснатата съдебно – медицинска експертиза и 400 лева – възнаграждение за вещо лице по допуснатата автотехническа експертиза.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София, **, БУЛСТАТ *** да заплати на малолетния СТ. В. Г., ЕГН *****, представляван от своята майка и законен представител Р.В. С., ЕГН *****, с адрес за призоваване – **** – адвокат Я.М. С., сумата в размер на 24 000 /двадесет и четири хиляди/ лева, представляваща**

обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, търпени в резултат на обширни рани на гърба, лявата ръка и главата, довели до гнойна колекция, наложило оперативно изрязване – некректомия на мъртвите тъкани, бактериална бронхопневмония, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота, както и до обезобразяване на гърба, лявата ръка и скалпа на главата, претърпени в резултат на пътно – транспортно произшествие, станало на 22.07.2016 год. по вина на АС. АНТ. Ч., ЕГН ***** при управление на МПС - товарен автомобил, марка *****, ведно със законната лихва, считано от 12.05.2021 год. до окончателното изплащане на сумата, като искът в останалата част – за разликата до предявения размер от 50 900 лева – ОТХВЪРЛЯ.

О С Ъ Ж Д А ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София, ****, БУЛСТАТ *** да заплати на Р.В. С., ЕГН *****, като на майка и законен представител на малолетния СТ. В. Г., ЕГН *****, с адрес за призоваване – **** – адвокат Я.М. С., сумата в размер на **754.42** /седемстотин петдесет и четири лева и четиридесет и две стотинки/ лева – деловодни разноски – възнаграждение за адвокат, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Р.В. С., ЕГН *****, като майка и законен представител на малолетния СТ. В. Г., ЕГН *****, с адрес за призоваване – **** – адвокат Я.М. С. да заплати на ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София, ****, БУЛСТАТ ***, сумата в размер на **58.13** /петдесет и осем лева и тринадесет стотинки/ лева - деловодни разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска.

О С Ъ Ж Д А ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София, ****, БУЛСТАТ *** да заплати сумата в размер на **960** /деветстотин и шестдесет/ лева – държавна такса и **282.91** /двеста осемдесет и два лева и деветдесет и една стотинки/ лева – възнаграждения за вещи лица, съразмерно на уважената част от иска, които суми да се приведат по сметка на Окръжен съд - Хасково.

Решението е постановено с участието на трето лице АС. АНТ. Ч., ЕГН ***** от село ***, Хасковска област – помагач на ответника - ГАРАНЦИОНЕН ФОНД – гр.София, ****, БУЛСТАТ ***.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____